

har erklæret, at Hr. Ostenfeld ikke har den nævnte Eneret. Hr. Ostenfeld har nu appelleret Overretsdommen til Høiesteret, og kan det opnaas, hvad vi have god Grund til ikke at antage Andet, at Høiesteret kommer til samme Resultat som Overretten og Underretten, da har vi sparet Statskassen for at betale nogen Afsløsningssum til Hr. Ostenfeld for at bestytte Fiskerbefolkningen, hvis Antal ifølge Kommissionens Indberetning naaer op til næsten 3,000 Mennesker, naar Medlemmerne af Fiskernes Familier medregnes. Da Statskassen har en saa stor Interessee i denne Sag ved at spare Afsløsningssummen, maa vi formene det billigt, at Statskassen ogsaa tager Del i Sagens Omkostninger, og at disse ikke falde Privatmænd alene til Last, og vi bede derfor det høie Folkething om at forhjælpe os hertil. Vi drive ikke Fiskeri som Erhverv, saa at Statskassen og Fiskerne har langt mere Interessee i Sagen end vi, og vi kunde ikke, da Sagen begyndte, vide, at den vilde blive saa vidtløftig og bekostelig, som det senere har vist sig.*)

Udvalget foreslaar Andragendet henvist til Indenrigsministeren.

3. Fra Bestyrelsen for Fiskeriforeningen for Skagen og Omegn i Anledning af den formentlig tilstedeværende store Trang til en Fiskerilov. (Indbragt den 26de November 1886 og paany den 17de Februar 1887 af Folkethingsmanden for Hjørring Amts 1ste Valgkreds, S. C. Nyholm.)

Andragendet er saalydende:

„Den steds mere rationelle Fangstmaade, der i de senere Aar er bragt til Udførelse paa Fiskeriets Omraade, og fremmede Fiskeres større Deltagelse i Fiskeriet i de Danmark omgivende Have, ere Forhold, der ikke kunne Andet end indgyde Frygt for, at Fiskebestanden vil kunne aftage i en for Fiskerbefolkningen høist betænkkelig Grad, og da der vedvarende foregaar en rask Udvikling af Fiskeriets forskjellige Grens, er Landets Fiskeri efterhaanden bleven af en hel anden Bestaaffenhed end for endog en ganske kort Aarrække tilbage. De Lovbestemmelser vedrørende Fiskeriet, der have været gjældende hidtil, ere som Følge deraf ikke mere fyldestgjørende, og vi tillade os ærbødigt at udtale den Mening, at der paa Fiskeriets Omraade trænges haardt til Reform, der navnlig kunne sætte saadanne passende Grændser for Driften af Fiskeriet, at dette ikke udarter til Rovdrift, hvad der formentlig i enkelte Retninger kan være Fare for, og som i det Hele taget kunne tjene til Betryggelse for den Fiskerbefolkning, hvis Erhverv udelukkende eller væsentligst er Fiskeri, saa at dette Erhverv fremtidig kan drives i et solidt Spor, hvorved det ikke udsættes for Udelsæggelse. Vi skulle ikke her paapege noget bestemt Forhold, idet vi søle os forvisse om, at Lovgivningsmagten vil træffe de for enhver Gren af Fiskeriet passende Bestemmelser; kun tillade vi os ærbødigt at rette en indtrængende Bøn til det høie Folkething om at støtte Landets Fiskerierhverv ved i den tilstændende Rigsdagsamling at yde sit Bidrag til Fremme af den Fiskerilov, der er forelagt Rigsdagen til Behandling, og i hvis snarlige Strafftræden vi se en uundværlig Støtte for Fiskeriet.“

Andragendet er tiltraadt af „Bestyrelsen for Foreningen til Fiskeriernes Fremme i Danmark og Bيلاند“, dog kun for saa vidt det tilsigter ganske i Almindelighed at udtale Ønsket om, at vore Fiskeriforhold, naar dertil gives Anledning, maa blive ordnede ved Lov, samt af 31 Fiskere i Frederikshavn, 6 i Vøllen, 9 i Vønstrup, 19 paa Læsø, 43 paa Anholt, 7 i Ebeltoft, 9 i Boeslum, 3 paa Draabystrand, 41 i Grenaa, 8 paa Meilsgaard Strand, 24 i Hammelev pr. Grenaa, 37 i Harboøre, 23 i Fjaltring, 10 i Ferring, 13 i Thorsholm, 14 i Lemvig, 54 i Nykjøbing p. M., 12 i Struer, 20 i Løgstor, 8 i Korsør, 18 i Humlebæk, 30 i Snekkersien og Skotterup og 5 i Rastrup, i Alt 444.

Medens flere af Udvalgets Medlemmer dele den i Andragendet udtalte Hovedtante, gjør Udvalget for Tiden ingen Indstilling.

*) De af Udvalgets Formand om denne Sag meddelte Oplysninger findes i Tillæg B for 1883 — 84 Sp. 1331 fg., for 1884—85 Sp. 681 fg., for 1886—87 Sp. 275 fg.